

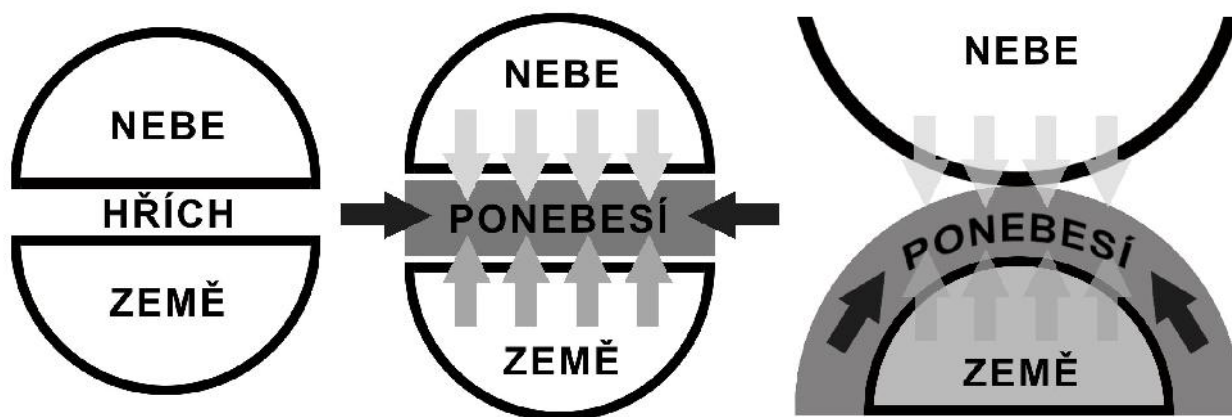
4. HŘÍCH MEZI NEBEM A ZEMÍ

Je takové jedno české pořekadlo: „Ano, jsou věci mezi nebem a zemí!“ Co o těchto věcech říká Bible? Je to duchovní prostor, který se všeobecně nazývá „ponebesí“.

Přestože tento výraz v Bibli nikde není, nijak jeho existence neodporuje Písmu, naopak jak Starý zákon, tak i Nový, na existenci tohoto prostoru poukazuje. Ponebesí (mohlo by se říkat i podnebesí), nevzniklo teprve HŘÍCHEM jako bariéra mezi NEBEM a ZEMÍ, ale bylo stvořeno spolu se ZEMÍ jako její vlastní duchovní prostor. Mám za to, že ponebesí není spodním okrajem NEBE, jak jsem si to i já dříve představoval, ale jakousi samostatnou „duší“ ZEMĚ. Myslím si, že pouze v ponebesí a ne v NEBI probíhá duchovní boj andělů s temnými silami za záchranu lidstva.

Nový zákon umísťuje tento boj nad ZEM, nikoliv pod ni.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a proti všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Ef 6:12

Nelíbila se mi představa, že by spodní okraj NEBE, dotýkající se ZEMĚ, měl být obsazen nečistými temnými silami. NEBE přeci nemůže být zasaženo HŘÍCHEM. To by pak nebyla spravedlnost vůbec nikde. Mám za to, že prostor tohoto duchovního boje musí být zcela oddělen od nebeského království.

Co se děje v ponebesí

Z Písma víme, že po Adamově pádu se legitimním pánem světa stal satan, kterému Adam uvěřil a tak mu nechtěně předal vládu nad celým světem. Původně byla vláda nad celým stvořením svěřena Adamovi. V Bibli je satan nazýván „bohem tohoto světa“ a tak jeho hájemstvím, které vinou člověka směl opanovat, je bezesporu duchovním prostorem nad ZEMÍ, který ještě není NEBEM, ale ani peklem a ten nazýváme ponebesím.

V ponebesí se setkávají i střetávají všechny duchovní síly. Jsou tu andělé i padlí andělé zvaní démoni, Duch svatý (Kristův) i satan, ale pohybují se v něm i duše všech žijících lidí, neboť ponebesí, podobně jako atmosféra, začíná už od „podlahy“ mezi našema nohama.

Přesto, že duch člověka ztratil kontakt s Bohem, neztratil svou duchovní účinnost. Např. i nevěřící šéf v práci může svou autoritu užívat ve shodě s Boží vůlí, ale může jí i zneužívat ve svůj prospěch. Tomu se pak říká manipulace a ta je prý v Božích očích hodnocena za stejnou ohavnost jako třeba čarodějství. Mít autoritu je duchovní věcí, proto má také svou duchovní účinnost a ta se vždy nějak projeví a otiskne v ponebesí. Do ponebesí také stoupají modlitby věřících a pokud jsou ve shodě s Písmem a proklamativně vyhlásí Kristovo vítězství nad HŘÍCHEM, nad smrtí a všemi silami temnoty, stávají se tak součástí boje a pomáhají andělům zabírat více území pro Boží království. Stoupají sem ale i kletby čarodějů a mágů, které zas napomáhají opačné straně. I tyto věci se dějí v ponebesí.

Myslím si, že je užitečné se o tomto místě dozvědět hned na začátku víry po obrácení ke Kristu, neboť právě současná postmoderní doba se nikterak nebrání různým mystickým cestám, které nejsou od Boha, ať už východním (reiki, tao, zen, jóga), či západním (New Age). I umělci v televizi se stále častěji chlubí svým zájmem o všelijaké věštění, čarování a práci s energiemi. Dnes i děti touží po různých nadpřirozených jevech a jsou fascinovány např. knížkami a filmy s Harry Potterem apod. Otázky na tato témata se jen množí.

Tím spíše, že všechny tyto nadpřirozené jevy nejsou bez duchovního účinku, je třeba je vzít vážně, správně je umístit a uvést do biblických souvislostí ve vztahu NEBE – ZEMĚ, čili do vztahu Bůh – člověk. Lidé tak totiž (aniž by chtěli) zakázaným způsobem otvírají svá srdce nadpřirozeným temným silám tím, že všelijak nakukují do ponebesí a pak často také manipulují s objevenými duchovními silami (skrže věštění, jógu, drogy, léčitelství apod.) s postojem, jakoby šlo o nějaké hračky nebo „dary nebes“ a všechno bylo volně k mání.

Také tyto věci vždy souvisejí pouze s ponebesím a nikoliv s NEBEM. Ani křesťanům totiž není dovoleno nahlížet do ponebesí jinak, než skrže proroctví, která dává jedině Duch svatý sám a jejichž účelem jsou vždy jen účinnější modlitby v duchovním boji.

Ponebesí není pro zábavu, neboť zdrojem lidské radosti a pokoje je pouze NEBE.

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. **Řím 14:17**

Také různá svědectví lidí, kteří se vrátili z klinické smrti zpět do těla, můžeme umístit do ponebesí. Mnozí z nich, kteří se setkali s Kristem, uvěřili a vydali mu svůj život, tento svůj zážitek i nadále považují za reálný. Někteří viděli svá mrtvá těla, viděli a slyšeli doktory jak o nich mluví, jiní chodili po městě, procházeli zavřenými dveřmi, než si uvědomili, že nemají tělo a že to asi nebude jen sen. Nechci zde řešit biblickou důvěryhodnost těchto svědectví, nebo z toho usuzovat něco o spasení, chci jen poukázat na to, že i duše zemřelých odcházejí z těla do nějakého jiného prostoru, ze kterého může být všechno vidět i slyšet a který se prolíná s tímto hmotným světem. I toto je ponebesí a je třeba si znovu důrazně uvědomit, že tyto duše ještě nejsou v NEBI.

Bůh dal člověku už při stvoření **svobodu** v rozhodování mezi svévolí a poslušností Boha. Tato svoboda Adamovým HŘÍCHEM porušena nebyla, ale láskyplný vztah mezi Bohem a člověkem ano. Přímá komunikace mezi NEBEM a ZEMÍ se přerušila, nebo podstatně stížila. Následkem HŘÍCHU je fatálně trvalá porušenost světa, která zasáhla i duchovní prostor mezi NEBEM a ZEMÍ – ponebesí.

Podle Písma řekl Bůh Adamovi:

„Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta, po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Gen 3:17

A Izajáš popsal ponebesí takto:

Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. **Izaj 60:2**

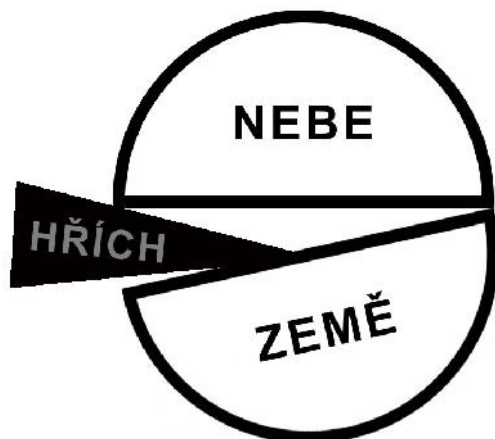
Boží sláva v ráji

Před HŘÍCHEM byla Boží sláva na ZEMI přítomna nepřetržitě a jaksi přímo, v plné síle, bez zásluh a zdarma, ale dnes nad námi může vzejít jen prostřednictvím Kristovy oběti na kříži. Jinak dál přikrývá zemi temnota a soumrak národy, jak říká prorok, to je ta realita, kterou denně vidíme všude kolem sebe, vzláště pak v televizi.

Kdyby HŘÍCH morální neposlušnosti vůči Bohu neměl tento fatální následek v „technické“ porušenosti stvořeného řádu světa, jistě by stačilo pouhé milostivé odpuštění a oběti Ježíše Krista na kříži za HŘÍCHY světa by nebylo třeba.

Mnozí kazatelé dnes nevnímají celkové prostředí kolem nás jako „temnotu, která přikrývá zemi“ a převládá názor, že je toto prostředí dnes v podstatě stejné jako v ráji, jen s tím

rozdílem, že člověk v ráji byl ještě bez HŘÍCHU, měl čisté svědomí a tak byl v pohodě. Když si např. znovuzrozený křesťan lehne v létě na rozkvetlou louku a zakouší ve svém nitru ochutnávku ráje v Duchu svatém, stále ještě není v té pozici, v jaké byl Adam v ráji. Celý duchovní prostor, který se nad ním rozkládá je stále porušen HŘÍCHEM. Tak jako divák se v divadle po krátkém čase soustředí pouze jen na dramatickou zápletku mezi dvěma hereckými postavami a na scénu už ani nepomyslí, podobně je to i s Biblií. Postoj srdce člověka a osobní vztah k Ježíši Kristu začíná mít v Písmu rozhodující roli, ale tím nepřestává platit, že se vše stále odehrává na nějaké předem vytvořené scéně, čili v nějakém konkrétním duchovním prostoru.

Pokud se celá ZEMĚ kvůli HŘÍCHU dostala pod kletbu a „temnota přikrývá zemi a soumrak národy“ jak říká Písmo, pak to znamená, že se ZEMĚ duchovně zcela oddělila od NEBE a lidstvo tak ztratilo přímý kontakt s Bohem – vlastním zdrojem své duchovní podstaty a věčného života.

Všechno to, co v přírodě vypovídá o dvoupatrovém základním kódu stvořitelského Slova, zůstává neporušeno (např. proměna housenky v motýla), neboť se nejedná o průnik do nadpřirozených věcí. Je to jen jakýsi otisk Božího Slova ve stvoření, nebo jen předobraz těchto věcí, ne jejich samotná podstata. Zůstává to ve sféře biosu a biosféra sama o sobě nezhřešila a tak funguje dál jak v přírodě, tak v člověku.

Porušenost HŘÍCHEM ovšem velmi silně zasáhla a stále více zasahuje ne jen psychický a sociální svět lidí, ale hlavně pokřivila a převrátila jeho nadpřirozené schopnosti a vnímání. Člověk tím, že ztratil spojení s NEBEM, přestal rozumět Bohu, jako svému Stvořiteli a dárci života a přestal ho přirozeným způsobem vnímat ve svém nitru. Prvním trvalým následkem HŘÍCHU je to, že Boha již nevidno.

Biosféra nezhřešila, ale člověk ano. Proto, co housenka svou proměnou v rámci biosu běžně dělá ve vztahu **list – květ**, měl člověk stvořený jako svobodná duchovní bytost bez HŘÍCHU běžně absolvovat ve vztahu **ZEMĚ – NEBE**.

Také Adam měl být proměněn

Pod tímto zorným úhlem zjišťuji z Písma, že nutná Adamova proměna nijak neodporuje Kristovu poselství, ani žádnému z jeho výroků, ba dokonce mnohé z nich dovysvětluje.

Lidstvo se zaseklo v prvním patře svého předurčení. Jsem si jist, že i Adam v ráji, stvořený jako pozemšťan, měl v určený čas přijmout Kristova Ducha jedením ze stromu života, aby tak i on prošel touto vnitřní duchovní proměnou do svého nebešťanství.

Ježíš nás nenechává na pochybách, že tomu tak opravdu mělo být:

Ježíš jim však odpověděl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. Mat 22:29-30

Pokud by mne někdo přesvědčil, že už Adam byl stvořen jako hotový, andělu podobný nebešťan, nebo měl naopak věčně zůstat na ZEMI, byl by podtitul této knihy klamný. Jméno Adam se překládá jako „zemák“, tj. ten, který byl stvořen z prachu země, ale s věčnou duší připravenou pro NEBE. I když to nikde v Písmu není napsáno, z logiky Písma a Kristových slov jasně vyplývá, že i Adam měl být proměněn a svou věčnost trávit s Bohem v NEBI a nikoliv zůstat věčně na ZEMI.

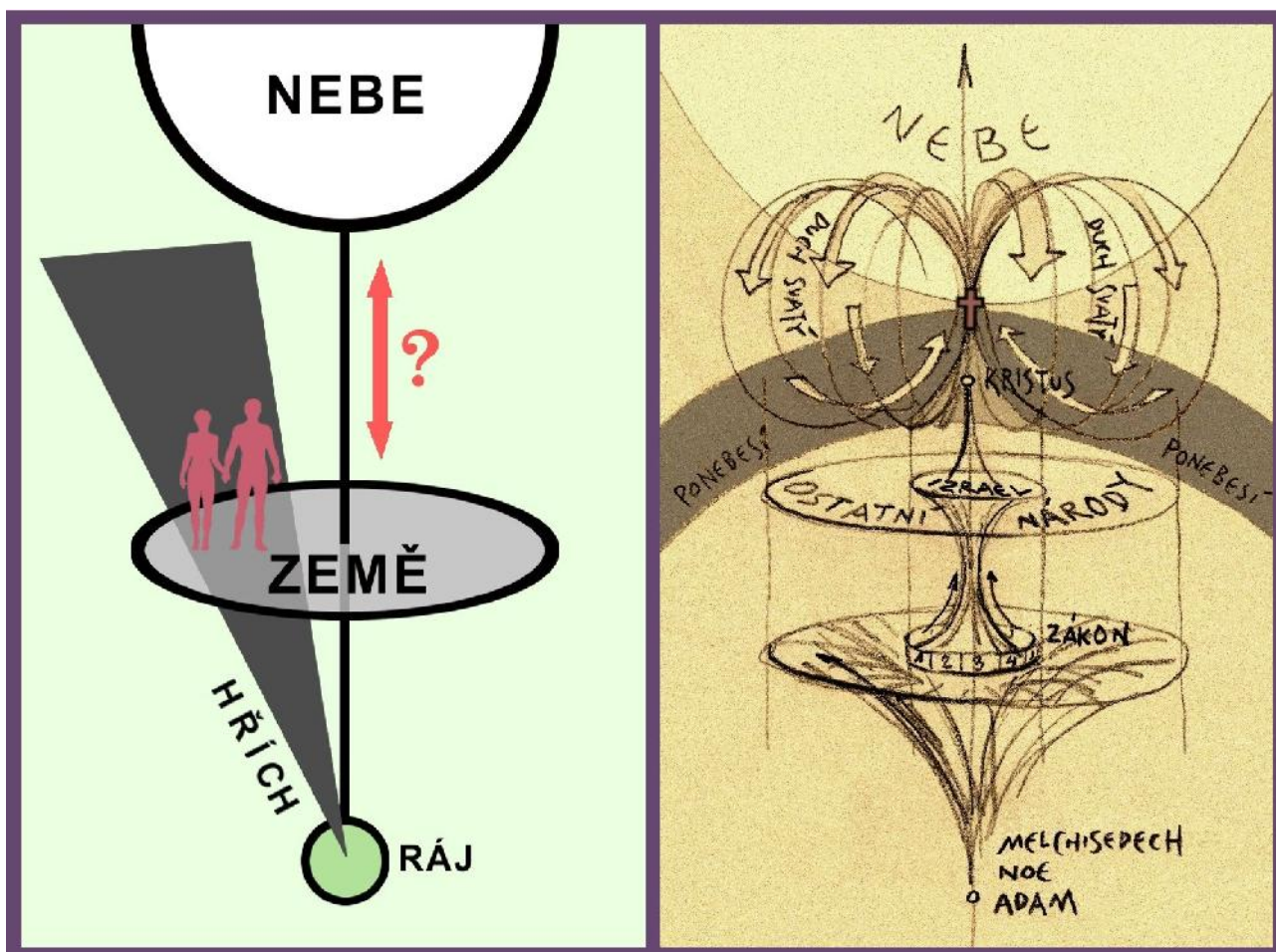
Pokud se znovu přidržím té představy, že Desatero Božích přikázání obrazně řečeno nahrazuje ohradu ztraceného pozemského ráje, pak stromem života uprostřed zahrady Eden, je ve stejném smyslu obrazně řečeno sám Kristus.

I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Gen 3:22

V Novém zákoně Ježíš sám sebe přirovnal k nebeskému chlebu, když mu Židé ukazovali na Mojžíše, který jim kdysi na poušti dával manu – chléb z nebe.

Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, kdo jí z tohoto chleba, živ bude na věky. A chléb který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ Jan 6:51

Podobnost Krista se stromem života je v tom, že jíst z obojího dává věčný život a ten je synonymem nebeského království. Adam svým hříchem ztratil možnost jíst ze stromu života a tak aniž by poznal Krista, aby v něm mohl nastoupit nový duchovní rozměr života ve vyšším, nebeském patře, byl přinucen odejít ze zahrady Eden na pusté místo bez trvalé Boží přízně. Mezi NEBE a ZEMI se dostala neproniknutelná bariéra HŘÍCHU.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

PONEBESÍ není spodním okrajem NEBE,
ale jakousi samostatnou „duší“ ZEMĚ.

V ponebesí se setkávají všechny duchovní síly.
Jsou tam andělé i démoni, je tam Duch svatý i satan,
odcházejí tam i duše všech zemřelých lidí, ale nezůstávají tam.
Zasahuje do něho i jednání všech žijících lidí,
neboť ponebesí začíná už od „podlahy“ mezi našema nohama.

**Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům,
ale proti mocnostem, silám a proti všemu, co ovládá tento věk tmy,
proti NADZEMSKÝM duchům zla.**

Ef 6:12

**Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy,
ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva.**

Izaj 60:2

Celý duchovní prostor nad ZEMÍ kromě samotného NEBE
je porušen HŘÍCHEM.

To, co housenka proměnou v rámci biosu běžně podstupuje ve vztahu
list – květ,
to měl původně člověk stvořený bez hříchu běžně absolvovat ve vztahu
ZEMĚ – NEBE.